

Kniha Jóel a laodicejský sbor Církve adventistů sedmého dne – číslo dvacet devět

Jeff Pippenger

2026-01-14

Číslo dvacet devět

Páté mesiášské proroctví v knize Matoušově je mezníkem zklamání a smrti. Dne 18. července 2020 falešná předpověď zničení Nashvillu usmrtila Eliáše a Mojžíše.

Pátým mesiášským mezníkem je zklamání z 18. července 2020.

Tehdy se naplnilo, co bylo řečeno ústy proroka Jeremiáše: „V Rámě bylo slyšet hlas, nářek, pláč a veliké bédování; Ráchel oplakává své děti a nedala se utěšit, protože jich není.“ Matouš 2,17.18.

Předpověď

Takto praví Hospodin: Hlas v Rámě jest slyšet, nářek a hořký pláč; Ráchel plačící pro své děti se nedala potěšit pro své děti, protože jich nebylo. Jeremjáš 31,15.

Mojžíš a Eliáš jsou zabiti na ulicích Sodomy a Egypta. Poslední výrok Starého zákona uvádí, že Eliáš přijde před velikým a hrozným dnem Hospodinovým. Tento hrozný den začíná tehdy, když Michael povstane ve dvanácté kapitole Danielovy knihy a ve Zjevení dvacet dva prohlásí, že „spravedlivý i nespravedlivý“ zůstanou v tomto stavu na věčnost.

V onom čase povstane Michael, ten veliký kníže, který stojí za syny tvého lidu; a nastane doba soužení, jakého nebylo od té doby, co povstal národ, až do onoho času; a v onom čase bude tvůj lid vysvobozen, každý, kdo bude nalezen zapsán v knize. Daniel 12,1.

Kdo činí nepravost, ať ji činí ještě; a kdo je poskvrněný, ať se ještě poskvvrňuje; a kdo je spravedlivý, ať ještě činí spravedlnost; a kdo je svatý, ať se ještě posvěcuje. Zjevení 22,11.

Eliáš se musí objevit před uzavřením doby milosti a ve Zjevení jedenáct je zabit a vzkříšen těsně před uzavřením doby milosti. Je vzkříšen a předkládá své poselství až do uzavření doby milosti, kdy pak nastává další vzkříšení, spravedlivých i bezbožných.

A mnozí z těch, kdo spí v prachu země, procitnou, jedni k životu věčnému a druzí k pohaně a věčné hanbě. Daniel 12,2.

Po onom zvláštním vzkříšení následuje druhý příchod Krista, při němž jsou vzkříšeni spravedliví mrtví, a poté tisíc let, během nichž svatí soudí ztracené. Na konci tisíce let nastává další vzkříšení a třetí příchod Krista. Linie prorockých vzkříšení zahrnuje i vzkříšení papežské šelmy, avšak každé z těchto vzkříšení je zvláštním předmětem Božího prorockého slova. Dne 18. července 2020 se laodicejské hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc dopustilo sebevraždy tím, že se vzbouřilo proti Kristovu příkazu zakazujícímu časové aplikace po roce 1844.

Tehdy byl v Rámě slyšen hlas, což znamená pýchu a sebevyvyšování. Ráchel, znamenající dobrého poutníka, truchlí, protože Mojžíš a Eliáš nejsou, a co je ještě důležitější, nemohou být potěšeni. Nemají žádnou útěchu a Duch Svatý je Utěšitel, jenž měl být poslán, když hlas na poušti započal v červenci roku 2023.

Tyto věci se dějí těsně před uzavřením doby milosti a podle Zjevení je právě těsně před uzavřením doby milosti odpečetěno Zjevení Ježíše Krista. Toto odpečetění je tím, co vzkřísí Mojžíše a Eliáše, kteří jsou také Ráchel, dobrou poutnicí, jež plakala a truchlila pro své děti a nemohla být potěšena. Její zármutek se obrací v radost, když jsou tyto děti vzkříšeny.

I řekl mi: Nezapečetuj slova proroctví této knihy, neboť čas je blízko. Zjevení 22,10.

Mojžíš a Eliáš byli mrtví na ulicích Sodomy a Egypta a právě tak jako v případě Krista bylo oněch sto čtyřicet čtyři tisíc povoláno z Egypta, když v červenci roku 2023 začalo shromáždění.

Šestým mesiášským mezníkem je vyjití z Egypta v červenci 2023.

A byl tam až do smrti Herodovy, aby se naplnilo, co bylo řečeno od Pána skrze proroka slovy: „Z Egypta jsem povolal svého syna.“ Matouš 2,15.

Předpověď

Když byl Izrael dítětem, tehdy jsem si ho zamiloval a povolal jsem svého syna z Egypta. Ozeáš 11,1.

Mrtví v egyptské ulici, nebeský hlas z pouště volá k životu Ezechielovo údolí suchých kostí. Tento hlas se začal ozývat v červenci roku 2023.

A po třech a půl dnech vstoupil do nich Duch života od Boha, i postavili se na nohy své; a padl veliký strach na ty, kteří je viděli. A uslyšeli veliký hlas z nebe, který jim pravil: Vstupte sem. I vstoupili na oblaku do nebe; a jejich nepřátelé je spatřili. Zjevení 11,11.12.

Bůh povolává svého Syna z Egypta a z Egypta povolal také Mojžíše, neboť Mojžíš jako alfa a Ježíš jako omega představují zkušenost sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří zpívají píseň Mojžíšovu a Beránkovu. Tato píseň zahrnuje i povolání z Egypta. V Ezechielovi jsou znázorněny dva kroky, které byly předobrazeny dvěma kroky při stvoření Adama. Nejprve je utvořeno tělo a potom je do těla vdechnut dech života, a tehdy ožívá. Ve Zjevení jedenácté kapitole je prvním krokem vstup Ducha Božího do pobitých, a tehdy se postavili na své nohy. Když stojí, jsou Boží armádou. To, co v jedenácté kapitole zprostředkovává Ducha, je znázorněno Ezechielovým prvním proroctvím. Hlas volajícího na poušti je prorocké poselství doprovázené Duchem svatým.

Evangelium podle Matouše obsahuje dvanáct kapitol, které jsou omegou k dvanácti kapitolám v Genesis a které poskytují dvě svědectví představující smlouvu se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci. Tito muži a ženy jsou zapečetěni na věčnost ve vztahu božství spojeného s jejich lidstvím. Stávají se znamením pro dělníky jedenácté hodiny.

„Dílem Ducha svatého je usvědčovat svět z hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu. Svět může být varován jediné tehdy, když uvidí ty, kteří věří pravdě, posvěcené skrze pravdu, jak jednají

podle vznešených a svatých zásad a jak ve vysokém, povzneseném smyslu zjevují jasnou dělicí čáru mezi těmi, kdo zachovávají Boží přikázání, a těmi, kdo je pošlapávají svými nohama. Posvěcení Duchem vyznačuje rozdíl mezi těmi, kdo mají pečeť Boží, a těmi, kdo zachovávají podvržený den odpočinku. Až přijde zkouška, bude jasně ukázáno, co je znamením šelmy. Je jím zachovávání neděle. Ti, kdo po vyslechnutí pravdy nadále považují tento den za svatý, nesou podpis člověka hříchu, který se domníval, že změní časy a zákony.“ Bible Training School, 1. prosince 1903.

Praporem sto čtyřiceti čtyř tisíc, když jsou v jedenácté kapitole Zjevení povoláni vzhůru do nebe, je to, že jsou nejprve vyvedeni z Egypta, kde byli zabiti. Hlas z pustiny je volá z Egypta, aby byli znamením pro dělníky jedenácté hodiny. Jejich vzkříšení v roce 2024 je rovněž znázorněno jako narození a jako probuzení, podle toho, který obraz je právě označen. Pokud jde o narození, jsou to ti, kdo naplňují podobnost o deseti pannách, a v tomto smyslu je jejich narození panenským narozením a oni jsou tím znamením.

Sedmým mesiášským orientačníkem je rok 2024

To vše se stalo, aby se naplnilo, co Hospodin pověděl skrze proroka slovy: „Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Immanuel,“ což v překladu znamená: Bůh s námi. Matouš 1,22.23.

Předpověď

Proto vám sám Panovník dá znamení: Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel. Izajáš 7,14.

V dějinách Mojžíše a Krista byla znamení, stejně jako byla v dějinách mileritů. V posledních dnech bude laodicejský adventismus hledat znamení a jeho jediným znamením je znamení Jonášovo. Je tu také znamení pro ty, kdo budou vzkříšeni v roce 2024. Jejich znamením je „sedm časů“ z Leviticus dvacet šest.

A toto ti bude znamením: Letos budete jíst to, co vyrostlo samo od sebe, a v druhém roce to, co z toho vzejde; ve třetím roce však sejte a žněte, sázejte vinice a jezte jejich plody. A pozůstatek, který unikne z domu Judova, opět zapustí kořeny dolů a ponese ovoce vzhůru. Neboť z Jeruzaléma vyjde pozůstatek a z hory Sijónu ti, kteří uniknou: horlivost Hospodina zástupů to učiní. 2 Královská 19,29–31.

A jestliže řeknete: Co budeme jíst sedmého roku? Hle, nebudeme sít ani shromažďovat svou úrodu: tehdy přikáže svému požehnání nad vámi v šestém roce, a vydá plody na tři roky. A budete sít osmého roku a ještě budete jíst ze staré úrody až do devátého roku; dokud nedozrají její plody, budete jíst ze staré zásoby. Leviticus 25:20–22.

Ti, kdo uniknou, jsou rovněž znázorněni jako vyhnanci Izraele, a byli vyhnáni svými bratry, kteří je nenáviděli. Jejich bratři je vyhnali, neboť je nenáviděli, protože nedokázali vyvrátit pravdu o sobotě, znázorněnou Mojžíšovým „sedmkrát“.

Hospodin buduje Jeruzalém; shromažďuje vyhnance Izraele. Žalmy 147,2.

Pán začal shromažďovat ostatek v červenci 2023 a ostatek jsou „vyhnanci“ Izraele. V červenci 2023 podruhé vztáhl svou ruku, aby shromáždil své vyhnance. Podruhé vztáhl svou ruku v roce 1849, před světlem omega Mojžíšových sedmi časů v roce 1856. Světlo alfa bylo znázorněno Millerovým prvním prorockým objevem — Mojžíšovými sedmi časy.

I stane se v onen den, že kořen Jišajův, který bude stát jako korouhev národům, toho budou pohané hledat; a místo jeho odpočinutí bude slavné. A stane se v onen den, že Panovník podruhé vztáhne svou ruku, aby získal ostatek svého lidu, který zůstane, z Asýrie a z Egypta a z Patrůsu a z Kúše a z Élamu a ze Šineáru a z Chamátu i z ostrovů moře. A vztyčí korouhev národům a shromáždí vyhnance Izraele a rozptýlené z Judy sesbírá ze čtyř končin země. Izajáš 11,10–12.

Až budou vyvrženci vyzdviženi jako znamení, tehdy shromáždí dělníky jedenácté hodiny, kteří mohou „být varováni pouze tím, že uvidí“ „rozdíl mezi těmi, kdo mají pečeť Boží, a těmi, kdo zachovávají podvržený den odpočinku“. Znamením pro dělníky jedenácté hodiny jsou vyvrženci a znamením vyvrženců je záhada jedení „toho roku toho, co vyroste samo od sebe, a druhého roku toho, co z téhož vyrazí; a třetího roku rozsévejte a žňte a vysazujte vinice a jezte jejich ovoce.“

Záhadou tohoto oddílu je, že představuje „sedm časů“ z Leviticus dvacet pět a dvacet šest. Sobota odpočinku země je součástí smlouvy, která označuje jak požehnání, tak i kletbu, podle toho, zda je zachovávan, nebo odmítán odpočinek zaslíbené země v sedmém roce. Znamení sto čtyřiceti čtyř tisíc je součástí trojího zaslíbení smlouvy, které je znázorněno sobotou země v sedmém roce. Základní pravda „sedmi časů“ označuje jeden ze tří prvků smlouvy, která zaslubuje nové srdce a mysl, nové tělo a také zemi k obývání.

Sobota sedmého dne je znamením mezi Bohem a Jeho lidem, avšak tato sobota sedmého dne také představuje smluvní odpovědnost svěřenou starověkému Izraeli. Měli být ochránci, svěřenými strážci Desatera. Sestra Whiteová jasně uvádí, že novodobý Izrael v roce 1844, v souladu se starověkým Izraelem, byl učiněn svěřeným strážcem nejen Desatera, ale také Božího prorockého slova.

„Bůh povolal svou církev v této době, tak jako povolal starověký Izrael, aby stála jako světlo na zemi. Mocným sekáčem pravdy, poselstvími prvního, druhého a třetího anděla, je oddělil od církví a od světa, aby je přivedl do svaté blízkosti k sobě. Učinil je správci svého zákona a svěřil jim veliké pravdy proroctví pro tuto dobu. Podobně jako svaté výroky svěřené starověkému Izraeli je toto posvátná důvěra, která má být sdělena světu. Tři andělé ze Zjevení 14 představují lid, který přijímá světlo Božích poselství a vychází jako Jeho nástroj, aby roznášel výstrahu po celé délce i šíři země.“ Testimonies, svazek 5, 455.

Desatero je znázorněno znamením soboty sedmého dne a zákony proroctví jsou znázorněny sobotou sedmého roku. Laodicejský adventismus sedmého dne bude velmi zahanben, až opustí loď a začne uctívat slunce, avšak příkázání o sobotě, které nejprve zavrhl, je Mojžíšových „sedm časů“.

Aby Boží lid získal zaslíbenou zemi, musí chápat a zachovávat nejen sobotu sedmého dne, ale také sedmiletou sobotu. Laodicejský adventismus nemůže vyvrátit tuto biblickou pravdu, ačkoli ji zakrývá lžemi. To je kořen jejich nenávisti, která je vede k tomu, aby vypudili ty, kdo budou

praporcem.

„Většina rodiny mého otce byla plně věřící v advent a pro vydávání svědectví o tomto slavném učení bylo nás sedm svého času vyloučeno z metodistické církve. V té době nám byla slova proroka nesmírně vzácná: ‚Vaši bratři, kteří vás nenáviděli, kteří vás vypudili pro Mé jméno, řekli: Ať je Hospodin oslaven! Ale On se ukáže k vaší radosti a oni budou zahanbeni.‘ Izajáš 66,5.“

„Od této doby až do prosince 1844 byly mé radosti, zkoušky a zklamání podobné radostem, zkouškám a zklamáním mých drahých adventních přátel kolem mne. V té době jsem navštívila jednu z našich adventních sester a ráno jsme poklekly kolem rodinného oltáře. Nebyla to nijak vzrušená chvíle a bylo nás přítomno jen pět, samé ženy. Když jsem se modlila, přišla na mne Boží moc, jak jsem ji nikdy předtím nepocítila. Byla jsem obestřena viděním Boží slávy a zdálo se mi, že vystupuji výš a výš od země, a bylo mi ukázáno něco z putování adventního lidu do Svatého města, jak je vyprávěno níže.“ Early Writings, 13.

První vidění Ellen Whiteové bylo dáno tehdy, když bylo pohromadě pět žen (představujících pět moudrých panen), poté co byly vyvrženy svými bratřími, kteří je nenáviděli. Nenáviděli je pro učení o Druhém příchodu, a tak předobrazovaly vyvržené posledních dnů.

„Viděla jsem, že církev jen podle jména a adventisté jen podle jména nás, podobně jako Jidáš, zradí katolíkům, aby získali jejich vliv a postavili se proti pravdě. Svatí tehdy budou nepatrným lidem, katolíkům málo známým; avšak církve a adventisté jen podle jména, kteří znají naši víru a naše zvyklosti (neboť nás nenáviděli kvůli sobotě, protože ji nemohli vyvrátit), zradí svaté a udají je katolíkům jako ty, kteří nedbají na ustanovení lidu; totiž že zachovávají sobotu a nedbají na neděli.“

„Potom katolíci vyzvou protestanty, aby pokračovali vpřed, a vydají nařízení, že všichni, kdo nebudou zachovávat první den týdne místo dne sedmého, mají být usmrceni. A katolíci, jejichž počet je veliký, budou stát při protestantech. Katolíci dají svou moc obrazu šelmy. A protestanti budou působit tak, jak před nimi působila jejich matka, aby zničili svaté. Avšak dříve, než jejich nařízení přinese plod nebo účinek, budou svatí vysvobozeni Hlasem Božím.“ Spalding and Magan, 1, 2.

„Nominální“ (to znamená jen podle jména) adventisté by nás stejně jako Juda zradili katolíkům.“ Učinili tak proto, že „nenáviděli“ vyvržence „kvůli sobotě“. Nominální adventisté vyznávají zachovávání soboty sedmého dne, a proto to nemůže být sobota, o níž je zde řeč. Nenávidí vyvržence, neboť vědí, že nemohou vyvrátit základní pravdu Mojžíšových sedmi časů, která byla alfou porozumění Eliáše v osobě Williama Millera.

„Bůh nám nedává nové poselství. Máme hlásat poselství, které nás v letech 1843 a 1844 vyvedlo z ostatních církví.“ Review and Herald, 19. ledna 1905.

„Všechna poselství daná v letech 1840–1844 mají být nyní podávána s důrazem, neboť je mnoho lidí, kteří ztratili správnou orientaci. Tato poselství mají jít ke všem církvím.“ Manuscript Releases, svazek 21, 437.

„Pravdy, které jsme přijali v letech 1841, 1842, 1843 a 1844, mají být nyní studovány a hlášány.“ Manuscript Releases, svazek 15, 371.

„Bylo dáno varování: Nesmí být dovoleno, aby se vkradlo cokoli, co by narušilo základ víry, na němž budujeme od té doby, co přišlo poselství v letech 1842, 1843 a 1844. Byla jsem v tomto poselství a od té doby stojím před světem věrna světlu, které nám Bůh dal. Nemáme v úmyslu sejmut své nohy z plošiny, na niž byly postaveny, když jsme den za dnem hledali Pána v horlivé modlitbě a hledali světlo. Myslíte, že bych se mohla vzdát světa, které mi Bůh dal? Má být jako Skála věků. Provází mne od té doby, co mi bylo dáno.“ Review and Herald, 14. dubna 1903.

Jidáš není symbolem sanhedrinu složeného ze saduceů a farizeů; Jidáš byl jedním z dvanácti učedníků. Byl jedním z nevěsty smlouvy, kterou se Kristus chystal o Letnicích pojmout za manželku. Zrada vůči vyvrženým vychází od Jidáše, od laodicejské církve adventistů sedmého dne. Jsou znázorněni mnoha symboly, například jako lévité, kteří jsou odmítnuti Poslem smlouvy v Malachiáš 3. Lévíte jsou při onom očišťování oddělení a jejich počet je 25, ať věrní, či nevěrní. Lévíte jsou očišťováni předtím, než jsou pozdviženi jako oběť, jako za dřívějších let.

A bude sedět jako tavič a čistič stříbra; a očistí syny Léviho a přechistí je jako zlato a stříbro, aby přinášeli Hospodinu oběť ve spravedlnosti. Tehdy bude oběť Judy a Jeruzaléma příjemná Hospodinu jako za dnů dávných a jako v letech dřívějších. Malachiáš 3,3.4.

Levíte jsou obětí, neboť dokonale odrážejí charakter Krista, jenž je velikou obětí. Když je těch pětadvacet levitů pozdviženo jako oběť, těch pětadvacet padělaných levitů se v Ezechieli 8 klaní slunci.

Jidáš nepředstavuje pouze bezbožného levitu, ale je také bezbožným knězem, který byl připravován po třicet let, jak to představuje Jidášových třicet stříbrných.

Tehdy Jidáš, který ho zradil, když uviděl, že byl odsouzen, pojal lítost a vrátil třicet stříbrných velekněžím a starším se slovy: Zhřešil jsem, zradil jsem nevinnou krev. Oni však řekli: Co je nám do toho? To je tvá věc. A on odhodil ty stříbrné v chrámě, odešel a šel se oběsit. Matouš 27,3–5.

Třicet stříbrných, které Jidáš odhodil, představuje Posla smlouvy, jenž v Malachiášovi tři vyvrhuje (očisťuje od) strusku (padělané stříbro). Toto bezbožné kněžstvo bylo znázorněno vzpourou Kórácha, Dátana a Abírama a buřiči roku 1888. Bezbožné kněžstvo je pohlceno, když Spojené státy, pozemská šelma, otevrou svá ústa. Poté oheň zničí jejich následovníky během plného vylití pozdního deště, které začíná při nedělním zákonu.

Panenské narození jako znamení v Kristových dnech představuje znamení moudrých panen v posledních dnech. V onom období bude sanhedrin, laodicejská Církev adventistů sedmého dne, hledat znamení, avšak nebude schopen rozpoznat jediné znamení dané Laodiceji. Znaméním pro veliký zástup, dělníky jedenácté hodiny, je pohled na muže a ženy zachovávající sobotu sedmého dne během doby zkoušky nedělního zákona. Znaméním ostatku v jeho sporu s lidem dřívější smlouvy je sobota sedmého roku, představující základy adventismu, určené jako ústřední pilíř

obou Habakukových posvátných desek. Znamením daným laodicejskému adventismu je znamení Jonášovo, které je řešeno v rozhovoru mezi Kristem a Petrem.

Když Ježíš přišel do krajin Cesareje Filipovy, otázel se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají mne, Syna člověka?“ Oni odpověděli: „Jedni říkají, že jsi Jan Křtitel; druzí Eliáš; jiní Jeremiáš nebo jeden z proroků.“ Řekl jim: „A za koho mne pokládáte vy?“

Šimon Petr odpověděl a řekl: Ty jsi Kristus, Syn živého Boha. Ježíš mu odpověděl a řekl: Blahoslavený jsi, Šimone Barjona, neboť ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec, který je v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr, a na té skále vzdělám svou církev; a brány pekla ji nepřemohou. A tobě dám klíče království nebeského; a cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi; a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi.

Tehdy svým učedníkům přikázal, aby nikomu neříkali, že on je Ježíš Kristus. Matouš 16,13–20.

Znamením pro Sanhedrin, a tudíž i pro adventismus, je znamení Jonášovo. Šimon Barjona je do dané pasáže uveden jako symbol člověka smlouvy, neboť jeho jméno má být právě změněno. Abramovo jméno bylo změněno při smlouvě. Saulovo jméno bylo změněno na Pavel. Jákobovo jméno bylo změněno na Izrael. Tito tři svědkové potvrzují, že když je jméno biblické postavy změněno, představuje člověka smlouvy, a tudíž předobrazuje poslední lid smlouvy, jímž je sto čtyřicet čtyři tisíc. Tito tři svědkové rovněž potvrzují, že jméno člověka smlouvy představuje prorockou symboliku spojenou s osobou, jejíž jméno je změněno. Saul znamená „vyvolený“, neboť byl vyvolen, aby nesl evangelium pohanům. Jeho jméno bylo změněno na Pavel, což znamená malý, neboť ve svých vlastních očích byl nejmenší z apoštolů, protože pronásledoval Boží církev. Jméno Jákob, úskočník, bylo změněno jak ve jménu, tak ve zkušenosti na přemožitele, jak znamená Izrael. Petrovo jméno bylo Šimon, což znamená ten, kdo slyší; a Barjona znamená syn Jonášův.

Petr představuje poslední generaci Jonášovu, neboť byl synem Jonášovým. Jonáš znamená „holubice“ a Šimon je ten, kdo slyšel poselství holubice; a Šimon Barjona slyšel poselství pomazání Ježíše, když byl pokřtěn a stal se Ježíšem Kristem a Duch Svatý sestoupil v podobě holubice. Poselství Jonášovo bylo poselstvím holubice, která představovala pomazání Ježíše mocí při jeho křtu. Poselství Jonášovo bylo znázorněno tím, že Jonáš byl tři dny v břiše velryby. Tyto tři dny jsou třemi dny od Pesachu ke svátku prvotin, které jsou předobrazeny Kristovým křtem a Jonášovým pobytem v břiše velryby.

Znamení Jonášovo je znamením pomazání Krista při jeho křtu, které předobrazuje sestoupení anděla ze Zjevení osmnácté kapitoly dne 11. září. 11. září započalo třístupňový proces zkoušky, jak jej představují Jonášovy tři dny. Tyto tři kroky jsou rovněž znázorněny v dějinách milleritů. 11. srpen 1840 označil zkoušku prvního anděla, 19. duben 1844 zkoušku druhého anděla a 22. říjen 1844 třetí zkoušku. Tyto tři kroky představují 11. září, 18. červenec 2020 a nedělní zákon.

Při nedělním zákoně je Jonáš vyvržen z tlamy ryby právě tam, kde Kristus vyplivuje Laodikeu ze svých úst, což je právě tam, kde Balámova oslice otevírá svá ústa a mluví, což je právě tam, kde promlouvá Zachariáš, otec Jana Křtitele, což je také tam, kde Spojené státy mluví jako drak. Jonáš

pak dává světu poslední varování jako symbol těch, kteří byli v roce 2024 vzkříšeni s Mojžíšem a Eliášem. Tyto duše zemřely na ulicích Sodomy a Egypta a poté jsou vzkříšeny jako mocné vojsko Ezechiellovo. Při svém vzkříšení se stávají znamením Jonášovým, neboť on představuje ty, kteří zemřeli a byli vzkříšeni, aby předali poslední poselství Ninive. Jonáš v břiše velryby, Daniel v jámě lvové, Jan v kotli vroucího oleje představují sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří zakusili symbolickou smrt a vzkříšení. Pomazání při 11. září až ke vzkříšení mocného vojska Ezechiellova představuje Kristův křest až k jeho vzkříšení.

Tu také přišli farizeové se saduceji a pokoušejíce ho žádali, aby jim ukázal znamení z nebe. On pak odpověděl a řekl jim: Když je večer, říkáte: Bude pěkné počasí, neboť nebe je rudé. A ráno: Dnes bude nečas, neboť nebe je rudé a zachmuřené. Pokrytci, vzhled nebe umíte rozpoznávat, a znamení časů rozpoznávat nemůžete? Pokolení zlé a cizoložné hledá znamení; ale nebude mu dáno žádné znamení, leč znamení proroka Jonáše. A opustiv je, odešel. Matouš 16,1–4.

Vrcholným zázrakem bylo vzkříšení Lazara.

„Když Kristus otálel přijít k Lazarovi, měl záměr milosrdenství vůči těm, kteří Ho nepřijali. Prodléval, aby tím, že vzkřísí Lazara z mrtvých, dal svému zatvrzelému, nevěřícímu lidu další důkaz, že je skutečně ‚vzkříšení i život‘. Nechtěl se vzdát veškeré naděje pro lid, pro chudé, bloudící ovce domu Izraele. Jeho srdce se lámalo nad jejich nekajcností. Ve svém milosrdenství jim zamýšlel dát ještě jeden důkaz, že je Obnovitelem, tím Jediným, který jediný mohl uvést v jasnost život a nesmrtelnost. To měl být důkaz, který kněží nemohli překroutit. To byl důvod Jeho prodlení s odchodem do Betanie. Tento vrcholný zázrak, vzkříšení Lazara, měl vtisknout pečeť Boží na Jeho dílo i na Jeho nárok na božství.“ Touha věků, 528, 529.

Kristus prodlel, než vzkřísil Lazara, a Lazar nebyl pouze „vrcholným zázrakem“, nýbrž byl také „pečetí“ na Božím díle. V daném oddílu je znamení Jonášovo jediným znamením pro cizoložné a zlé pokolení. Je důležité vidět, že načasování procesu pečetění je velmi přesně určeno. V oddílu, jímž se zabýváme, kde je Petrovo jméno změněno, jsme poučeni, že od toho okamžiku Ježíš začal zjevovat, že má být vydán na smrt, avšak v posledním verši Matouš zaznamenává: „Then charged he his disciples that they should tell no man that he was Jesus the Christ.“ A hned v následujícím verši zaznamenává: „From that time forth began Jesus to shew unto his disciples, how that he must go unto Jerusalem, and suffer many things of the elders and chief priests and scribes, and be killed, and be raised again the third day.“

Oddíl začíná tím, že se Ježíš ptá, za koho ho lidé pokládají, a poté následuje další otázka, v níž se učedníků zeptal, za koho ho pokládají oni.

Když Ježíš přišel do krajiny Cesareje Filipovy, ptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají mne, Syna člověka?“ Oni řekli: „Jedni praví, že jsi Jan Křtitel; druzí Eliáš; jiní Jeremiáš nebo jeden z proroků.“ Řekl jim: „A vy, za koho mne pokládáte?“ Matouš 16,13–15.

Když Petr odpovídá, vyznává, že Ježíš byl Kristus a Syn živého Boha. Slovo Kristus je řeckým výrazem pro hebrejské slovo Mesiáš. Ježíš klade otázku, kým je, a přivádí učedníky k poznání, že je Mesiášem, avšak ihned je upozorňuje, aby to nikomu neříkali. Od té chvíle je začal učit, že

naplní třiadvacet mezníků v posledních třech kapitolách Matouše, avšak pravdy spojené s Kristem musely být z nutnosti otevírány postupně, krok za krokem.

V příštím článku budeme pokračovat v těchto mesiášských meznících.

Alfa-světlo třetího anděla

„Na podzim roku 1846 jsme začali zachovávat biblický sobotní den a vyučovat o něm i jej hájit. Má pozornost byla poprvé obrácena k sobotě dříve téhož roku, když jsem byla na návštěvě v New Bedfordu ve státě Massachusetts. Tam jsem se seznámila se starším Josephem Batesem, který již dříve přijal adventní víru a byl horlivým pracovníkem v tomto díle. Starší B. zachovával sobotu a naléhal na její důležitost. Já jsem její důležitost nepocíťovala a domnívala jsem se, že starší B. pochybuje, když se více zabývá čtvrtým přikázáním než ostatními devíti. Avšak Pán mi dal pohled na nebeskou svatyni. Chrám Boží byl otevřen v nebi a byl mi ukázán Boží truhlou smlouvy přikrytou slitovnicí. Na každém konci truhly stáli dva andělé, s křídly rozprostřenými nad slitovnicí a s tvářemi obrácenými k ní. Anděl, který mne provázel, mi sdělil, že ti představují všechny nebeské zástupy, jak hledí s uctívou bázni na svatý zákon, který byl napsán Božím prstem. Ježíš pozvedl víko truhly a já spatřila kamenné desky, na nichž bylo napsáno Desatero. Byla jsem ohromena, když jsem viděla čtvrté přikázání přímo uprostřed deseti přikázání, obklopené jemnou září světla. Anděl řekl: „Je to jediné z deseti, které určuje živého Boha, jenž stvořil nebesa i zemi a všechno, co je v nich. Když byly položeny základy země, tehdy byl položen i základ soboty.““ Testimonies, svazek 1, 75.

Omega světlo třetího anděla

„Ti, kdo žijí ve společenství s Bohem, chodí ve světle Slunce spravedlnosti. Nezneuctují svého Vykupitele tím, že by před Bohem kazili svou cestu. Nebeské světlo na ně září. Jak se přibližují závěru dějin této země, jejich poznání Krista a proroctví, která se k němu vztahují, se velmi rozhojňuje. V Božích očích mají nekonečnou cenu; neboť jsou v jednotě s jeho Synem. Pro ně je Boží slovo neobyčejně krásné a půvabné. Vidí jeho důležitost. Pravda se jim odhaluje. Učení o vtělení je oděno jemnou září. Vidí, že Písmo je klíčem, který odemyká všechna tajemství a řeší všechny obtíže. Ti, kdo nebyli ochotni přijmout světlo a chodit ve světle, nebudou schopni porozumět tajemství zbožnosti, ale ti, kdo neváhali vzít na sebe kříž a následovat Ježíše, uvidí světlo v Božím světle.“ The Southern Watchman, 4. dubna 1905.